

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

HAKAN ARI - TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no: 13331/07)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

11 Ocak 2011

İşbu karar Sözleşme'nin 44 / 2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecek olup şekli bazı düzeltmelere tabi tutulabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (13331/07) no'lu davanın nedeni Hakan Arı'nın (başvuran) 14 Mart 2007 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurdur.

Başvuran Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) önünde Mersin Barosu avukatlarından M. Göncü tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

Başvuran 1972 doğumlu olup Mersin'de ikamet etmektedir.

Başvuran 6 Mayıs 1997 tarihinden bu yana İçel'de (Mersin) yerleşik bulunan ve tapu sicil kaydına fidanlık olarak tescil edilen 406,05 m²'lik arazinin sahibidir.

Taşınmazının imara açık alana girdiğini öğrenmesi üzerine, başvuran 2002 yılında Mersin Belediyesi'ne imar izni almak için başvuruda bulunmuştur.

Mersin Belediyesi şehir planında sözkonusu arazinin okul yapım sahasına girdiğini belirterek başvurana bu izni vermemiştir.

Başvuran 16 Ocak 2002 tarihli yazı ile İçel Milli Eğitim Müdürlüğüne (İdare) başvurarak ya sözü edilen arazinin tek maliki sayılmasını ya da arazisi üzerinde okul yapılması amacıyla verilen kararın iptal edilmesini talep etmiştir.

28 Mart 2002 tarihinde İdare, şehir planlamacılığı kapsamında yakın bir zamanda kamulaştırma kararının alındığı gerekçesiyle, başvuranın sözü edilen taşınmaz üzerine okul yapılması kararının iptali için yaptığı başvuruyu reddetmiştir.

İdare, başvuranın avukatına 11 Kasım 2002 tarihinde gönderdiği bir yazı ile bütçe kaynaklarının yetersiz olması nedeniyle bahse konu taşınmazın kamulaştırılmasının hemen gerçekleşmeyeceğini, bu işlemin gelecek yıllarda yapılmasının öngörüldüğünü bildirmiştir.

Başvuran 13 Mart 2003 tarihinde avukatı aracılığıyla Mersin Asliye Hukuk Mahkemesi'nde İdare aleyhine maddi ve manevi tazminat davası açmıştır. Başvuran arazisinden istifade edemediğini ve şehir planlamasına dahil edilerek üzerine okul yapılmasının öngörülmesi sonucu taşınmaza ilişkin mülkiyet hakkının özü itibarıyla içeriğinin boşaltıldığını iddia etmiştir.

Asliye Hukuk Mahkemesi bilirkişi incelemesi talep etmiştir.

Topografi bilirkişisi arazide inceleme yapmış, sözü edilen alanın çıplak arazi olduğunu ve belediyeden alınan 14 Ekim 2003 tarihli izin sayesinde imar alanı statüsünü kazandığını saptamıştır.

Bir bilirkişi heyeti de keşif yapmıştır. Bilirkişiler ayrıntılı şehir planına göre (1/1000 ölçek) arazinin inşa edilebilir yapıda, etrafının iki-üç katlı binalarla çevrili olduğunu ve başvuranın da buraya iki katlı bir bina yapabileceğini ifade etmiştir. Heyet araziye 16.242.000.000 Eski Türk Lirası (TL) (o dönemde yaklaşık 8.915 Euro) değer biçmiştir.

Asliye Hukuk Mahkemesi 12 Temmuz 2004 tarihli bir karar ile başvuranın talebini yerinde bulmuş ve İdarenin başvurana maddi ve manevi tazminat olarak 16.242.000.000 TL. ödemesine karar vermiştir.

İdare 9 Eylül 2004 tarihinde 12 Temmuz 2004 tarihli karara karşı temyize gitmiştir.

Yargıtay 2 Aralık 2004 tarihinde ilk derece mahkemesinin kararını bozmuştur.

25 Ocak 2005 tarihinde başvuran 2 Aralık 2004 tarihli kararın düzeltilmesi başvurusunda bulunmuş, okul inşası düşünülen arazinin artık serbest durumda olmadığını ileri sürmüştür.

Yargıtay 18 Nisan 2005 tarihinde karar düzeltme talebini reddetmiştir.

27 Haziran 2005 tarihinde Asliye Hukuk Mahkemesi Yargıtay'ın kararı doğrultusunda başvuranın talebini reddetmiştir.

Başvuran 10 Haziran 2006 tarihinde bu karara karşı temyize gitmiştir. Başvuran talebinin gerekçesi olarak belediye tarafından kabul edilen 22 Eylül 2005 tarihli sözü edilen taşınmazın halen okul inşaatı kapsamında yer aldığını gösterir son şehir imar planını dosyaya eklemiştir. Başvuran taşınmazını ne satabildiğinden ne de üzerine inşaat yapabildiğinden şikayetçidir. Başvuran ayrıca en ufak bir tazminat almaksızın taşınmazının kullanım hakkını yitirdiğini dile getirmektedir.

28 Eylül 2006 tarihinde Yargıtay ilk derece mahkemesinin kararını tüm hükümleriyle onamıştır.

Başvuran 18 Ekim 2006 tarihinde karar düzeltme talebinde bulunmuştur.

Yargıtay 22 Ocak 2007 tarihinde bu başvuruyu reddetmiş ve 28 Eylül 2006 tarihli kararı onamıştır.

HUKUK

I. AİHS'YE EK 1 NO'LU PROTOKOLÜN 1. MADDESİ'NİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesine atıfta bulunan başvuran taşınmazının karşılıksız olarak okul yapımı inşaatı amacıyla kullanılmasının mülkiyet hakkına yönelik bir ihlali oluşturduğundan yakınmaktadır.

Hükümet bu iddiaya karşı çıkmaktadır.

A. Kabuledilebilirlik hakkında

Hükümet başvuranın sözü edilen şehir imar planına itiraz etmemesi ve bunun iptali için girişimde bulunmaması nedeniyle iç hukuk yollarının tüketilmediği itirazında bulunmaktadır. AİHM'nin 2 Mart 2010 tarihli *Remzi Tekin Bozkurt-Türkiye* (no: 38045/05) kararına göndermede bulunan Hükümet, başvuranın idari mahkemeler önünde iptal davası açması gerektiğini savunmakta, ayrıca başvuranın, arazisinin okul yapımı için kullanılacağı kararından haberdar olduğu 16 Ocak 2002 tarihinden itibaren altı ay içinde AİHM'ye başvurması gerektiğini ileri sürmektedir.

AİHM, mevcut şehir imar planının iptali için dava açılması gerektiği itirazı hakkında, başvuranın sözkonusu planın kuraldışı uygulanmasından değil, herhangi bir tazminat olmaksızın taşınmazına getirilen kısıtlamaların sonuçlarından yakındığını ve dolayısıyla bu başvurunun şehir imar planının iptalini amaçlamadığını ifade etmektedir (Bkz. *Rossitto-İtalya kararı*, no: 7977/03, 26 Mayıs 2009 ve *Scordino-İtalya (no 2)* no: 36815/97, 12 Aralık 2002).

İdari mahkemeler önünde açılacak iptal davası ile ilgili olarak AİHM, mevcut başvurunun koşullarının Hükümetin dile getirdiği davalardan farklılık gösterdiğini gözlemlemektedir. AİHM bu başvuruda başvuranın, taşınmazının okul inşa kararından etkilenmesi nedeniyle uğradığı zararın giderilmesi bakımından iç hukuktaki mahkemelerde açtığı maddi ve manevi tazminat davası ile iç hukuk yollarını tüketmiş sayılacağı kanısındadır. AİHM bu bağlamda, iç hukuk yollarının tüketilmesi kuralının, belirli bir esneklik payı ile, aşırı formaliteye kaçmadan ihtilaf konusunun gerektiği kadar dikkate alınması esasına dayandığını hatırlatır. AİHM ayrıca bir başvuru yolunun kullanımının uygulamada aynı amaca hizmet eden başka bir başvuru yolunun kullanımını zorunlu kılmadığı hususunu yinelemektedir (Bkz. *Kozacıoğlu-Türkiye kararı* no: 2334/03 ve *Riad ve İdiab-Belçika kararı* bo: 29787/03 ve 29810/03). Bu başvurunun koşulları ışığında AİHM, Hükümet tarafından sözü edildiği şekliyle başvuranın idari dava yollarını kullanmayı ihmal etmekle suçlanmasının aşırı bir tepkiyi oluşturacağına itibar etmektedir. Başka bir ifadeyle, AİHM başvuranın iç hukuk yollarının tüketilmesi için kendisinden beklenen makul süre koşulunu yerine getirdiği kanısındadır (Bkz. *İlhan-Türkiye kararı*, no: 22277/93).

Hükümetin başvurunun gecikmeli olarak yapıldığı itirazı hakkında AİHM, başvuranın başvurusunu iç hukuktaki nihai kararı oluşturan Yargıtay'ın 22 Ocak 2007 tarihli kararından itibaren altı ay içerisinde yaptığını gözlemlemektedir. Başvuran AİHS'nin 35/1 maddesinde öngörülen altı ay kuralına riayet etmiştir.

Yukarıda dile getirilen hususlar ışığında AİHM, Hükümetin ön itirazlarını reddetmektedir.

AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı çerçevesinde başvuruların dayanaktan yoksun olmadığını kaydeden AİHM, ayrıca başka açılardan bakıldığında da kabuledilemezlik unsuru bulunmadığını tespit eder. Bu nedenle başvurular kabuledilebilir niteliktedir.

B. Esasa dair

Başvuran Ek 1 No'lu Protokol'ün 1. maddesinin ihlal edildiğini öne sürmektedir.

Başvuran mülkiyet hakkına yönelik müdahalenin 2002 yılından, yani imar izni talebinde bulunduğu ve idarenin taşınmazını okul inşası için tahsis ettiğini öğrendiği tarihten bu yana sürdüğünün altını çizmektedir.

Bu süreç boyunca, İdarenin belirtilmeyen bir tarihte yapacağı kamulaştırmaya dek araziye imar yasağı getirilmiştir.

Başvuran bu belirsizlikten, yetkililerin durağan yaklaşımından ve kendisine ödenmesi gereken tazminatın ödenmediğinden şikayetçi olmaktadır. Başvuran bu noktada, taşınmazından tam anlamıyla istifade etme hakkını yitirdiğini ve arazisinin bütünüyle değer kaybına uğradığını ileri sürmektedir. Başvurana göre sözü edilen durum nedeniyle araziye somut anlamda alıcı bulmak tümüyle imkânsız hale gelmiştir.

Bahse konu bu durum dikkate alındığında, başvuran mülkiyet hakkına karşı orantısız bir müdahalenin yapıldığını öne sürmektedir.

Hükümet Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesi uyarınca başvuranın mülkiyet hakkına herhangi bir müdahalede bulunulmadığını savunmaktadır.

Hükümet mülkiyetten yoksun bırakma gibi bir durumun sözkonusu olmadığını ve başvuranın arazisini kullanmaya ve fidanlık olarak ekip biçmeye devam edebileceğini savunmaktadır.

AİHM’nin *Cemile Bozoğlu ve diğerleri-Türkiye* (no: 787/03, 30 Mart 2010) kararına göndermede bulunan Hükümet, AİHM’yi başvuranın iddialarını reddetmeye davet etmektedir.

AİHM’ye göre başvuranın mülkiyet hakkına yönelik bir müdahale sözkonusudur. Taşınmazın şehir imar planında okul yapımı için öngörülmesi yalnızca imar yasağından etkilenmesine yol açmamış, aynı zamanda araziden istifade edilmesini de olanaksız hale getirmiştir. Geriye Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin ihlal edilip edilmediğini tespit etmek kalmaktadır.

AİHM başvuranın taşınmazına el atılmaması nedeniyle re’sen gerçekleşmiş bir müdahalenin olmadığını gözlemlemektedir. AİHM bunun yanı sıra mülkiyetin transferinin gerçekleşmemiş olduğu ihtilaf konusu davayı görünenlerin ötesine geçerek gerçek yüzüyle inceleyeceğini belirtmektedir (Bkz. *Sporrong ve Lönnroth-İsveç kararı*, 23 Eylül 1982; bkz. aynı anlamda, *Airey-İrlanda*, 9 Ekim 1979). AİHM bu bağlamda, başvuran tarafından öne sürülen durumun etkilerinin mülkiyet hakkına yönelik kısıtlamalardan ileri geldiğini, gayrimenkulün değeri ile ilintili olduğunu ve sonucu itibarıyla bütün olarak taşınmazın kullanılabilirliğini azalttığını anımsatır. AİHM buna karşın, özüne yönelik kayba uğrasa da mezkur hakkın kaybolmadığını not etmektedir. Dile getirilen bütün bu tedbirlerden başvuranın mülkiyet hakkından yoksun bırakıldığı gibi bir çıkarımda bulunulamamaktadır. Başvuran ne taşınmazına erişim hakkını ne de onun maliki olmayı kaybetmiş, esasen taşınmazın satışı konusunda sıkıntı yaşamıştır. Bu şartlar çerçevesinde AİHM, Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin ilk bendinin ikinci cümlesinin mevcut başvuruya uygulanamayacağına itibar etmektedir (Bkz. *Scordino-İtalya* (no2), no: 36815/97, 15 Temmuz 2004 ve *Matos e Silva, Lda vd.-Portekiz*, 16 Eylül 1996).

AİHM yine de başvuran tarafından dile getirilen durumun Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin ilk cümlesi kapsamına girdiğini ifade etmektedir (Bkz. *Sporrong ve sözü edilen Lönnroth, Erkner ve Hafauer-Avusturya*, 23 Nisan 1987, seri A no: 117, *Elia S.r.l.-İtalya*, no: 37710/97, sözü edilen *Scordino ve Köktepe-Türkiye* no: 35785/03, 22 Temmuz 2008).

AİHM kamu yararının gerekleri ile başvuranın temel haklarının korunması arasında hüküm sürmesi gereken adil dengenin gözetilip gözetilmediğini incelemeye alacaktır (Bkz. sözü edilen *Sporrong ve Lönnroth ve Phocas-Fransa kararı*).

Bu konuda görüş bildirmeden evvel AİHM, Hükümet tarafından öne sürülen *Cemile Bozoğlu ve diğerleri* kararının bu başvuruya uygulanamayacağını belirtmektedir. AİHM *Cemile Bozoğlu ve diğerleri* kararında temel sorunun, başvuranların taşınmazlarına kamulaştırmasız olarak el atılıp atılmadığı ile sınırlı olduğunu vurgulamaktadır. Bahse konu karar Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin birinci bendinin ikinci cümlesi alanına girmektedir, oysa ihtilaf konusu mevcut dava genel bir yapıyı gözetken Ek 1 no’lu Protokol’ün 1. maddesinin birinci bendinin ilk cümlesi ile ilintilidir.

Başvuranın imar iznini elde etme konusunda meşru bir beklentisi bulunmaktadır. Zira okul inşaatının öngörüldüğü şehir imar planını müteakip kamulaştırma amacıyla sonradan araziye imar yasağı getirilmiştir. Bu yasak halen sürmektedir.

AİHM böylesi karmaşık ve düzenleme yapılmasını gerektiren alanlarda Devletlerin şehir planlamasına yönelik politikalarında belirli bir takdir payından yararlanmalarını doğal

karşılacaktır (Bkz. sözü edilen *Sporrong ve Lönnroth*). Mevcut şartlar çerçevesinde AİHM, başvuranın hakkına yönelik müdahalede genel kamu menfaatlerine riayet edildiği kanısındadır. AİHM, bununla birlikte yine de denetim mekanizması yetkisinden feragat etmeyecektir.

AİHM başvuranın ilgili bütün bu dönem boyunca mülkiyetinin akıbeti konusunda bir belirsizliğe itildiğini gözlemlemektedir. İlk etapta idari bütçe kaynaklarının yetersizliği nedeniyle mezkur arazi kamulaştırılamamış, ikinci süreçte belediyenin 22 Eylül 2005 tarihinde kabul ettiği yeni şehir imar planına göre başvuranın taşınmazı bir kez daha okul yapımı kararından etkilenmiştir.

AİHM bu bağlamda, Hükümet tarafından iç hukukta başvuranın taşınmazının belirsizliğini telafi edecek herhangi bir hukuki kararın alındığı dile getirilmemiştir.

AİHM sözkonusu bu durumun başvuranın mülkiyet hakkından tam anlamıyla yararlanması önünde engel teşkil ettiğine ve arazinin satış şansı da dahil, sonucu itibarıyla taşınmazın değerini hatırı sayılır ölçüde azalttığına itibar etmektedir.

Ayrıca başvuranın uğradığı kayıp hiçbir tazminat miktarı ile giderilmemiştir.

Bütün bu sözü edilenler AİHM’yi başvuranın, kamu yararının gerekleri ile mülkiyet hakkı arasında gözetilmesi gereken adil dengeyi bozan alışılmışın dışında ve ölçüsüz bir yüke katlanmak zorunda kaldığı yönünde düşünmeye sevk etmektedir (Bkz. sözü edilen *Sporrong ve Lönnroth*, *Erkner ve Hafauer*, *Elia*, *Rossitto*, *Skibinscy-Polonya* no: 52589/99, 14 Kasım 2006, *Skrzynski-Polonya* no: 38672/02, 6 Eylül 2007, *Rosinski-Polonya* no: 17373/02, 17 Temmuz 2007, *Buczkiewicz-Polonya* no: 10446/03, 26 Şubat 2008 ve *Pietrzak-Polonya* no: 38185/02, 8 Ocak 2008).

AİHM bu nedenle Ek 1 No’lu Protokol’ün 1. maddesinin ihlal edildiği sonucuna varmaktadır.

II. AİHS’NİN 41. MADDESİ’NİN UYGULANMASI HAKKINDA

A. Maddi tazminat

Başvuran taşınmazın güncel değerine karşılık geldiğini öne sürerek 15.000 Euro maddi tazminat ödenmesini ve ayrıca yasal faiz oranının uygulanmasını talep etmektedir. Başvuranın toplamda talep ettiği meblağ 50.000 Euro’dur.

Hükümet AİHM’den aşırı ve dayanaktan yoksun olarak nitelendirdiği bu rakamları reddetmeye çağırılmaktadır.

AİHM, ihlal tespitinin yapıldığı bir başvuruda Savunmacı Hükümetin ihlali gidermek ve ihlalden önceki duruma mümkün olduğunca dönülmesini sağlayacak şekilde ihlalin sonuçlarını ortadan kaldırmak yükümlüğünün bulunduğunu hatırlatır (Bkz. *Iatridis-Yunanistan* no: 31107/96). İhlalin doğası *restitutio in integrum*’a müsaitse, bunu yerine getirmek Savunmacı Devlete düşer, zira AİHM’nin bunu bizzat yapmaya ne yetkisi ne imkânı bulunmaktadır. Buna karşılık ulusal hukuk ihlalin sonuçlarını ortadan kaldırmaya olanak tanımıyor ve/veya ancak kısmen giderebiliyorsa, bu durumda AİHS’nin 41. maddesi AİHM’yi, mağdura uygun göreceği bir telafiyi sağlama yetkisi vermektedir (Bkz. *Brumarescu-Romanya (adil tatmin)* no: 28342/95).

AİHM bu başvuruda sözkonusu müdahalenin genel kamu yararını gözettiğini, yasaya aykırı bir durumun ya da keyfi bir tutumun sergilenmediğini hatırlatır.

Sonuç itibarıyla, mevcut başvuruda tespit edilecek tazminat miktarı bahse konu müdahalenin sonuçlarını tümüyle ortadan kaldıracak nitelikte olmayacaktır (*Bkz. Papamichalopoulos vd.-Yunanistan (adil tatmin) kararı, 31 Ekim 1995, seri A no: 330-B ve Yunanistan Eski Kralı vd.-Yunanistan (adil tatmin) no: 25701/94, 28 Kasım 2002*).

Başka bir ifadeyle sözkonusu dava koşulları net bir maddi tazminatın belirlenmesine olanak tanımamaktadır. Uğranılan zarar, telafisi için gerekli meblağların hesaplanmasını olanaksız kılan, özü itibarıyla sonucu şüpheli bir yapıdadır (*Bkz. Lalement-Fransa (adil tatmin) no: 46044/99, 12 Haziran 2003 ve Sporrang ve Lönnroth-İsveç (adil tatmin) 18 Aralık 1984*).

AİHM hakkaniyete uygun bir tazminatın belirlenmesinde başvuranın taşınmazından yararlanmasının olanaksız hale geldiği 2002 yılını dikkate alacaktır.

AİHM makul çıkış noktasının taşınmazın o dönemdeki olası değerini karşılaması gerektiğine itibar etmekte, başvuran tarafından arazinin güncel veya güncelleştirilmiş haline ilişkin öne sürdüğü göreceli tahminleri de bertaraf etmektedir (*sözü edilen Scordino (no2)*).

Taşınmazın değerinin tespitinde AİHM dosyada sunulan bilirkişi incelemesi sonuçlarından yararlanacağını ifade etmektedir.

AİHM taşınmazın değeri bir kez tespit edildiğinde, diğer unsurların yokluğunda, taşınmazdan istifade edilemeyen dönemden ileri gelen zararın ilgili bütün dönem için taşınmazın değerine karşılık gelecek şekilde ödenecek yasal faiz oranıyla giderileceği kanısındadır (*sözü edilen Rossitto, Terazzi S.rl.-İtalya (adil tatmin) no: 27265/95, 26 Ekim 2004, ve Elia S.r.l.-İtalya (adil tatmin) no: 37710/97, 22 Temmuz 2004*).

AİHM, yukarıda dile getirilenler ışığında, AİHS'nin 41. maddesi gereğince başvurana hakkaniyet uygun olarak 12.000 Euro ödenmesini kararlaştırmaktadır.

B. Manevi tazminat

Başvuran yasal faiz oranıyla birlikte 15.000 Euro manevi tazminat talep etmektedir.

Hükümet bu meblağlara karşı çıkmaktadır.

AİHM davanın koşulları dikkate alındığında AİHS'nin ihlali sonucunda sözü edilen dava süreçteki belirsizlik nedeniyle başvuranın manevi açıdan belirli bir ölçüde haksızlığa uğradığını kabul etmektedir (*Bkz. sözü edilen Rossitto ve Scordino (no2)*).

AİHM hakkaniyete uygun başvurana 2.000 Euro manevi tazminat ödenmesini uygun görmektedir.

C. Yargılama masraf ve giderleri

Başvuran iç hukuktaki ve AİHM önündeki yargılamalar için 9.550 TL (yaklaşık 4.900 Euro) talep etmektedir. Başvuran kanıtlayıcı belge niteliğinde harcama listesi ve dekontunu, ayrıca Mersin Barosu'nun avukatlık ücret tarifesi sunmaktadır.

Hükümet bu miktara karşı çıkmaktadır.

AİHM'nin yerleşik içtihadına göre bir başvuran gerçekliğini, gerekliliğini kanıtladığı makul miktarlardaki yargı giderlerini elde edebilir. Bu başvuruda mahkemeye sunulan deliller ve sözü edilen kıstaslar göz önüne alındığında AİHM başvurana bütün yargılama giderleri için 1.000 Euro ödenmesini kararlaştırmaktadır.

D. Gecikme faizi

AİHM, gecikme faizinin Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklenerek belirlenmesini uygun görmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, MAHKEME, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvurunun *kabuledilebilir olduğuna*;
2. AİHS'ye Ek 1 no'lu Protokol'ün 1. maddesinin *ihlal edildiğine*;
3. a) AİHS'nin 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden TL'ye çevrilmek ve her türlü vergiden muaf tutulmak üzere Savunmacı Hükümet tarafından başvurana 12.000 (on iki bin) Euro maddi tazminat, 2.000 (iki bin) Euro manevi tazminat ve yargılama masraf ve giderleri için 1.000 (bin) Euro *ödenmesine*;
- b) yukarıda belirtilen sözkonusu sürenin sona erdiği tarihten ödemenin yapılmasına kadar geçen süre için, sözkonusu meblağlara, Avrupa Merkez Bankası'nın anılan dönem için geçerli olan marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklemek suretiyle belirlenecek basit faiz uygulanmasına;
4. *Oybirliğiyle, adil tatmine ilişkin diğer taleplerin reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğü'nün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 11 Ocak 2011 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.